

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: la transmissió de la fe (7)

Hem de transmetre la fe estimant, perquè Déu és l'Amor i la Veritat. Aquí, més que en altre lloc, mana la llei de la coherència entre el que diem i la manera de dir-ho. I no només per l'eficàcia que la coherència dóna a aquest anunci des del punt de vista testimonial, sinó per l'exigència del mateix missatge.

De vegades s'ha explicat la coherència entre el que anunciem quan evangelitzem i la manera com ho fem, dient, per exemple, que «a ningú se li acudeix regalar una perla preciosa, embolicada en paper de diari» o «posar-li un marc de plàstic lluent a un quadre de Velázquez» o «fer la bandera del país amb draps bruts de fer la netja»... Cada cosa demana el reconeixement de la seva dignitat. Però aquests exemples no ens serveixen gaire per a entendre com hem de transmetre la fe. La perla, la pintura o la bandera, potser mereixen una dignificació del gènere propi, és a dir, d'acord amb el tipus de coses que són. Però a l'hora de triar la manera de transmetre la fe, què pot dignificar l'anunci del Déu Amor i Veritat? No es tracta de «fer amable» el que de per sí ja ho és... L'amor que ha d'acompanyar la transmissió de la fe té el seu rostre peculiar.

Jesús ho va deixar ben clar als Dotze:

«No prengueu res per al camí: ni bastó, ni sarró, ni pa, ni diners, i no us endugueu dos vestits. Quan entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. I si no us acullen, sortiu d'aquella població i espolseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells.» (Lc 9,1-5)

D'aquestes paraules els evangelitzadors, delerosos de trobar la manera més adient per a transmetre la fe en Déu Amor i Veritat, en treiem, si més no, quatre grans conseqüències:

- El Déu Amor i Veritat no vol ésser anunciat amb la seguretat que donen els recursos i la riquesa, sinó amb pobresa i abandonament.
- Així mateix, no vol que l'apòstol triï la casa segons el seu afecte o la seva comoditat, sinó que accepti senzillament el lloc, sigui bo o dolent.
- Pel mateix motiu vol ésser proposat i anunciat, no pas imposat, de manera que el missatge pugui ser rebutjat.
- Tanmateix el pes, la vàlua i l'autoritat de l'anunci és tal, que qui el rebutja es tanca a l'Amor i a la Veritat.

Així doncs, no deixa de sorprendre'ns que el rostre i la figura de l'amor que hem de practicar per transmetre la fe és talment la pobresa. La pobresa és l'embolcall, el marc, el material i el llenguatge de l'amor. La pobresa en tant que desprendiment de béns que donen seguretat; pobresa del qui accepta la casa o les circumstàncies que li toca viure; pobresa del qui no fa servir la coacció i el poder per convèncer; pobresa que permet retirar-se, deixant que la llum del missatge posi en evidència les tenebres del qui es tanca a l'Amor i la Veritat (com diria sant Joan: cf. Jo 3,18-19).

Tot té la seva lògica. Aquest vestit, aquestes maneres d'estimar en pobresa, foren les que va triar el mateix Déu, quan va decidir comunicar-se amb nosaltres. Encara més: no només va triar formes de pobresa, sinó que Ell mateix va esdevenir pobre. Com podem dubtar del camí per transmetre la fe?

Aviat encetem l'Advent i el Nadal. Ho veurem encara més clar i celebrarem amb goig que l'amor de Déu tingui aquest rostre.

Una important decisió ecumènica

La fotografia de la trobada al Vaticà (el novembre de 2006) de Benet XVI amb l'arquebisbe de Canterbury i cap de l'Església anglicana, Rowan Williams, il·lustra el fet que, el passat 20 d'octubre, la Santa Seu anuncià la propera publicació d'una constitució apostòlica de Benet XVI per la qual es disposarà d'una estructura canònica, per mitjà d'un Ordinariat personal, que permetrà als fidels, abans anglicans, entrar en la plena comunió amb l'Església catòlica, conservant al mateix temps elements específics del patrimoni espiritual i litúrgic anglicà. Es considera que aquesta és una de les decisions ecumèniques més importants després del Concili Vaticà II (1962-1965).

GLOSSA

Finestra rere finestra

La propera setmana comença el temps d'Advent. Petits i grans som convidats a preparar els nostres cors, la nostra vida per acollir Jesús nascut en una família pobre, en la humilitat d'una establia, per anunciar la bona nova, per donar-nos el manament de l'Amor, per lliurar-se i salvar la humanitat. En el temps d'Advent tenim l'oportunitat d'actualitzar l'espera del Messies, de rellegir i reviuire en el temps present el gran esdeveniment de la nostra salvació. Convé que cadascú faci aquesta relectura segons les seves possibilitats i crides personals, que aprofiti aquest temps per fer endreça espiritual, que habiliti espai en el seu cor per acollir la vinguda de Jesús infant i compartir allò que és i té amb aquells qui avui són pobres i viuen en les actuals establies.

Advent, temps per posar una cura especial en la preparació nadalenca que faran els nostres infants. Prepararem junts el pessebre, els ensenyarem nades, aprendran la dècima que recitaran el dia de Nadal amb tota la família asseguda a taula, ens ajudaran a felicitar les festes a familiars i amics per carta o per correu electrònic; potser, fins i tot, dibuixaran la felicitació. El primer dia d'Advent obriran la primera finestra del calendari que ha estat escollit amb cura i amb l'assessorament dels pares.

No ha estat fàcil triar i trobar-ne un que reculli l'esperit de les festes que s'apropen, el misteri de Nadal. Potser l'han confegit els mateixos infants ajudats per l'àvia o potser el germà gran, esdevingut monitor ocasional; ha passat la tarda amb ells preparant els dibuixos i els sobres amb les laminadures.

Obrint finestres aprendran que les quatre setmanes abans de Nadal les coneixem com a temps d'Advent, temps de preparació del Nadal. Comptaran amb il·lusió els dies que falten per arribar-hi. Convé que sigui una bona ajuda per preparar l'esdeveniment que s'acosta, que obri possibilitats de diàleg. Cada finestra és una oportunitat per viure cada dia el camí de Nadal, per comentar la il·lustració corresponent, la frase que l'acompanya en ocasions, les actituds que se'n deriven, el sentit de la festa, el compromís de compartir. També per fer una pregària. «Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies» (Fl 4,5-6). L'Advent ens porta a Nadal finestra rere finestra... Preparats per obrir-ne la primera?

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► L'home és tan gran que res no el pot satisfer a la terra. Només quan es gira cap a Déu és quan se sent satisfet... Traieu un peix fora de l'aigua. No viurà. Heus ací l'home sense Déu.

► El hombre es tan grande que nada puede satisfacerle en la tierra. Es sólo cuando se vuelve hacia Dios que se siente satisfecho... Sacad un pez fuera del agua. No vivirá. He aquí el hombre sin Dios.

(Cura de Ars, *Su pensamiento, su corazón*, Barcelona 1994)

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

► Salm responsorial (92)

R. *El Senyor és rei, va vestit de majestat.*

El Senyor és rei, va vestit de majestat. / El Senyor va vestit i cenyit de poder. R.

Manté ferm tot el món, incommovible. / El vostre soli es manté des del principi, / vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable; / la santedat, Senyor, escolta a casa vostra / al llarg de tots els temps. R.

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 1,5-8)

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén.

Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 18,33b-37)

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «¿Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «¿Surt de vós, això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?» Respongué Pilat: «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet». Jesús respongué: «La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí». Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei». Jesús contestà: «Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu».

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,13-14)

Mientras miraba, en la visión nocturna vi venir en las nubes del cielo como un hijo de hombre, que se acercó al anciano y se presentó ante él. Le dieron poder real y dominio; todos los pueblos, naciones y lenguas lo respetarán. Su dominio es eterno y no pasa, su reino no tendrá fin.

► Salmo responsorial (92)

R. *El Señor reina, vestido de majestad.*

El Señor reina, vestido de majestad, / el Señor, vestido y ceñido de poder. R.

Así está firme el orbe y no vacila. / Tu trono está firme desde siempre, / y tú eres eterno. R.

Tus mandatos son fieles y seguros; / la santidad es el adorno de tu casa, / Señor, por días sin término. R.

► Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 1,5-8)

Jesucristo es el testigo fiel, el primogénito de entre los muertos, el príncipe de los reyes de la tierra. Aquel que nos amó, nos ha librado de nuestros pecados por su sangre, nos ha convertido en un reino y hecho sacerdotes de Dios, su Padre.

A él la gloria y el poder por los siglos de los siglos. Amén. Mirad: Él viene en las nubes. Todo ojo lo verá; también los que lo atravesaron. Todos los pueblos de la tierra se lamentarán por su causa. Sí. Amén. Dice el Señor Dios: «Yo soy el Alfa y la Omega, el que es, el que era y el que viene, el Todopoderoso.»

Crist davant Pilat, Pintura de Hieronymus Bosch, Museu Estatal d'Art, Frankfurt

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 18,33b-37)

En aquel tiempo, dijo Pilato a Jesús: «¿Eres tú el rey de los judíos?» Jesús le contestó: «¿Dices eso por tu cuenta o te lo han dicho otros de mí?» Pilato replicó: «¿Acaso soy yo judío? Tu gente y los sumos sacerdotes te han entregado a mí; ¿qué has hecho?» Jesús le contestó:

«Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guardia habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí». Pilato le dijo: «Conque, ¿tú eres rey?» Jesús le contestó: «Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y para esto he venido al mundo; para ser testigo de la verdad. Todo el que es de la verdad escucha mi voz.»

COMENTARI

Crist en el diàleg interreligiós

La imatge de Crist Rei resulta ambigua, com totes les metàfores, perquè té interpretacions diverses. D'entrada en podem descartar algunes, perquè es veu amb claredat. El reialme de Crist no equival als poders de la terra, perquè estem contemplant un més dels perdedors d'aquest món. Tampoc és qüestió de *sang blava*, perquè Crist sempre ha estat un home del poble. Tampoc equival a un reconeixement social, perquè acaba morint sol i condemnat segons la llei...

Què vol dir, doncs, que Crist és rei? Vol dir que en Ell s'ha mani-

festat la plenitud de la tendresa de Déu a la humanitat, sense cap distinció i, al mateix temps, la perfecta resposta i lliurament de la persona a la tendresa de Déu.

Si mirem atentament el Crist crucificat, podem descobrir l'entranya del sentit de la vida: l'acceptació de la nostra pobresa radical davant la grandesa de Déu i l'opció d'estimar en plenitud, ara i aquí. Això, i res més, també pot fer de nosaltres, *reis* a l'estil de Crist.

Des d'aquesta perspectiva caldria orientar el diàleg intercultural i interreligiós. Quan confessem el

Crist com a Senyor de la vida i de la història, únic i irrepetible, no es tracta d'un acte de prepotència i menyspreu al pluralisme cultural i religiós del nostre món. Tot al contrari, a la llum del Crist crucificat, posem les bases d'un diàleg universal edificat en la veritat, la justícia, la llibertat, l'amor i la pau.

Aquest diàleg exigeix canvis profunds en la praxi individual, però també en la praxi comunitària de la nostra Església. Hi ha molta feina a fer, però paga la pena...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 1,1-6.8-20 / Dn 3, 57-61 / Lc 21,1-4 ■ **dimarts:** Dn 2,31-45 / Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11 ■ **dimecres:** Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Dn 3, 62-67 / Lc 21,11-19 ■ **dijous:** Dn 6,12-28 / Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28 ■ **divendres:** Dn 7, 2-14 / Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33 ■ **dissabte:** Dn 7,15-27 / Dn 3,82-87 / Lc 21,34-36 ■ **diu-menge** vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.): Jr 33,14-16 / Sl 24 / 1Te 3,12-4,2 / Lc 21, 25-28.34-36.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe i la societat

Es tres darrers capítols del llibre en què he cercat de fer la narració del que és la fe cristiana es refereixen a la fe i la societat. L'estiu de 2006 vaig estudiar una de les obres cabdals de sant Agustí: *De Civitate Dei*. Ho vaig fer per comprovar si el pensament d'Agustí portava a la *teocràcia* o bé admetia la separació entre Església i Estat i, per tant, feia de la fe *llum i llevat* i no pas l'última instància de l'acció política concreta.

Prescindint dels brots medievals d'*agustinisme* polític, Agustí —davant l'Imperi Romà— no entén pas que el poder espiritual estigui en una posició directiva per sobre del poder temporal de l'Estat. Això sí que seria *teocràcia*, almenys indirecta.

El capítol següent analitza la presència de l'Església en les modernes societats democràtiques. En definitiva,

repeteix respecte l'actualitat política el que va fer Agustí amb l'Imperi Romà. L'últim capítol, més que esbrinar el futur del cristianisme, contempla com s'incorpora benèficament la fe en la societat.

Finalment, pel que respecta a la relació entre fe i societat, he anat amb molt de compte en tractar seriosament el tema de la separació entre Església i Estat, no pas segons un laïcisme dur, sinó que he remarcat un punt vàlid del pensament del Papa Benet XVI: *la laïcitat positiva*, al qual accedeix també el president francès. Però en honor de la veritat s'ha de dir que, fa vint anys, l'ara cardenal Martínez Sistach emprava ja aquest concepte de laïcitat positiva i oberta a *Acuerdos Iglesia-Estado español en el último decenio*, Barcelona 1987, p. 33.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No mataràs (i 2)

Un camp molt actual en relació amb el qual avui dia hem de parlar novament del cinquè manament és el tema de l'ajuda activa a morir. Alguns pensen que, quan el dolor es fa insuportable escauria a la nostra llibertat i dignitat acabar amb el dolor posant fi a la nostra vida. Però no es pot alleujar el sofriment tot volent suprimir-lo.

De totes maneres, enlloc de suprimir el dolor, el que hem de fer és mitigar-lo. La medicina paliativa ha trobat avui dia, mitjançant la teràpia del dolor, maneres de possibilitar al moribund una mort humanament digna. Ensems, hom ha vist que no és només cosa del metge, sinó també de consellers espirituals i de psicòlegs, de parents i de personal auxiliar d'hospitals assistir el moribund en la seva solitud i en el seu desemparament. Sovint, el desig de la injecció letal és expressió d'unes relacions fraccades.

Més aviat sembla que hom impel·leix el moribund per tal que desaparegui al més aviat possible a fi que ja no haguem de contemplar més el seu sofriment. I així ens estalviarem els diners que costa el seu tractament, tan car. Perquè, en darrer terme, la nova generació els necessita.

Quan el manament de no matar ja no protegeix el moribund, succeirà que, en el futur, a milers dels qui es trobin com ell hom els farà morir. Tindran la sensació que ja no se'ls vol. D'aquesta manera hom es desentendria d'ells. En tal situació, percebem el que pot tenir de protector i d'alliberador, també a la nostra època, el manament de no matar.

Quan els moribunds veuen que els assisteix algú que no té por d'enfrontar-se amb llur sofriment i llur mort, l'últim acte de la seva vida és reeixit i, amb aquest, ho és tota la seva vida. Quan a una persona, per dir-ho així, hom li pren l'acte de morir, pel fet de provocar-lo des de fora, hom li està prenent també la seva dignitat i llibertat més pregonas.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

22. ✠ Diumenge. Jesucrist, Rei de tot el món; santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. Dilluns. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (+615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. Dimarts. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs. a Còrdova.

25. Dimecres. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Si-

naí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulena; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. Dijous. Sant Silvestre (+1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. Divendres. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830), sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. Dissabte. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La comunicació familiar, que no falte

«No hay tiempo para la familia», es una de las quejas más frecuentes de nuestros días. A mis alumnos les cuento que

la humanidad podría dividirse en dos grandes grupos de personas haciendo un reduccionismo evidentemente pedagógico. En uno estarían todos los adultos que están anhelando terminar su trabajo diario para poder reunirse con su familia, para abrazar a la esposa o al esposo y poder jugar, escuchar y estar un buen rato con los hijos. En el otro grupo cabrían los adultos que, por el contrario, retrasan al máximo su llegada a casa por las razones que sea, y se refugian en su absorbente vida laboral o tomando copas con los amigos.

Sigamos el consejo que nos dictó Honoré de Balzac en su obra sobre el matrimonio: «Llegar a casa con talante amable es una de las leyes conyugales que no admite excepción». También es muy oportuna la norma del pediatra norteamericano Berry Brazelton: «Cuando esté en el trabajo, trabaje. Cuando esté en casa, esté en casa. Aprenda a conservar energías en el trabajo para estar preparado a la hora de llegar a casa».

Así, pues, dejemos fuera del hogar, en el rellano del piso, antes de atravesar el umbral de casa, nuestras preocupaciones laborales. Sin temor a perderlas, porque las encontraremos en el mismo sitio cuando salgamos de casa para reincorporarnos al trabajo. Pero, mientras tanto habremos dado tiempo al tiempo, y la comunicación familiar nos habrá llevado por otros derroteros quizá más complacientes y, si no, por lo menos, diferentes.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

▶ JOSÉ CLEMENTE YAGO

Anunciar Crist des dels terrats

Ara fa 10 anys, els monjos del Monestir de la Trinitat de Muchamiel (Alacant) van crear Cetelmon TV (www.cetelmon.tv), un canal de televisió catòlic, de caràcter cultural, per a l'àrea metropolitana d'Alacant. Aquest canal va adoptar, des de l'inici, la missió que havien rebut dels antics monjos: difondre la fe i la cultura defensant la vida, promovent la solidaritat, la reconciliació i una cultura de pau a través d'una programació formativa i d'orientació familiar. El Gmà. José Clemente és monjo de la Fraternidad Monástica de la Paz i director tècnic de Cetelmon TV.

Per què neix Cetelmon TV?

Cetelmon TV neix com a resposta a la crida de Déu en paraules de Joan Pau II: «Anunciar Crist des dels terrats». L'home necessita escoltar una paraula d'esperança, un missatge positiu que doni sentit a la seva vida. En aquests deu anys de molt esforç, però també amb experiències molt satisfactòries, hem buscat que la TV fos un camí per portar l'Evangeli al món a la vegada que *hem fet Església*. Per això, especialistes, religiosos, sacerdots, laics compromesos, ONG... treballen junts amb un únic objectiu: «Anunciar Crist des dels terrats».

El carisma de la comunitat del Monestir de la Trinitat de Muchamiel inclou fer TV...?

No és que inclogui fer TV però sí que és cert que els mitjans audiovisuals serveixen per «transmetre el que hem rebut», com diu sant Pau. Els monjos han tingut un paper primordial en la transmissió de la fe al llarg de la història, com testimonien les grans col·leccions de manuscrits i incunables. Avui no és menys important, tot i que amb els mitjans adequats als temps actuals: la TV seria com *els nous pergamins dels monjos*. També tenim una petita editorial, un taller d'icones i un museu d'art bizantí.

Considera fonamental ser present a Internet per difondre l'Evangeli, avui?

Evidentment, internet és el mitjà del futur i és de la màxima responsabilitat que la paraula de l'Evangeli ressoni incansablement per la xarxa. Per això, el missatge, la Paraula de Déu ha de ser present en qualsevol mitjà on l'home pugui accedir a Ell. Si, per exemple, en una casa hi ha cinc habitacions i només n'evangelitzem una, els qui viuen en les altres quatre estaran privats de poder escoltar aquesta paraula de vida que pot portar-los a conèixer Déu. Per això, cal ser present allà on l'home busca la Veritat.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

AGENDA

Any Sacerdotal a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Per tal de concretar els objectius d'aquesta iniciativa de Benet XVI, amb motiu del 150è aniversari de la mort del

rector d'Ars, Joan Maria Vianney el bisbe Agustí ha desitjat realitzar una sèrie de trobades personals amb els capellans de la diòcesi, que ha començat ja aquest mes de novembre i que s'allargaran durant la primera meitat del curs. D'aquesta manera, no realitzarà dues visites pastorals, sinó només una, en la segona meitat del curs.

Recés d'Advent del Consell General de Germandats i Confraries a Castelldefels. 28 de novembre, de 10.30 a 17 h. Aquestes associacions de la Província Eclesiàstica de Barcelona s'aplegaran en aquesta jornada on el bisbe Agustí farà la conferència del recés i hi haurà també un moment de tallers, un dinar de germanor i un acte litúrgic de conclusió. Aquesta jornada de confraternització forma part dels actes preliminars a la celebració del 25è aniversari de la Germanat del Crist de la Pau (2010), que tindrà com a conclusió final la celebració del Congrés nacional de dones costaleres (2011). Locals parroquials de l'església de la Ma-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Cloenda «On ets tu?». 28 de novembre. Amb diversos actes acabarà l'edició d'enguany del projecte vocacional «On ets tu?», que s'ha desenvolupat a la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat. Aquesta iniciativa s'emmarca en la cadena de pregària per les vocacions que les diòcesis amb seu a Catalunya promouen des de fa alguns anys. A les 17 h, hi haurà la 1a Trobada Diocesana d'Escolans; a les 18 h el recés vocacional; a les 20 h l'eucaristia d'acció de gràcies, presidida pel bisbe Agustí.

re de Déu de Montserrat, Castelldefels.

Recés monàstic d'Advent per a joves. 5-7 de desembre. Les delegacions de Pastoral de Joventut de Terrassa, Sant Feliu, Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, organitzen aquests dies al monestir de Poblet per tal de viure una experiència de recés a l'interior d'una comunitat monàstica de vida contemplativa, seguint un ritme de pregària, silenci, meditació, xerrades i testimonis. Inscripcions fins al 27 de novembre: joventut@bisbatsantfeliu.org.

ESPIRITUALITAT

Recés d'Advent del MCMP. 1 de desembre, 19 h. El Moviment Cristià de Mestres i Professors promou aquest moment per a profunditzar en la fe, que conduirà Mn. Francesc Tirado, consiliari del MCMP. Capella Mare de Déu de Montserrat, de la parròquia Mare de Déu dels Àngels, c/ València 244, Barcelona.

Exercicis a la Cova de Manresa.

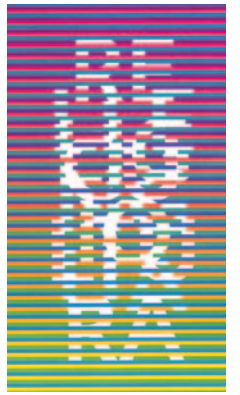
Del 26 al 31 de desembre. Cinc dies per a la renovació espiritual, amb l'oferiment d'acompanyament personal. A càrrec de Xavier Rodríguez i Ignasi Vila, sj. Inscripcions: Cova de Sant Ignasi, 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

CULTURA

Missa gregoriana a Sitges. 28 de novembre, 19.30 h. En la primera dominica d'Advent hi haurà missa gregoriana, a càrrec del Cor de cant gregorià de la parròquia de Santa Maria de Badalona i el Cor dels amics de l'orgue, sota la direcció de Francesc Pi. Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

Exposició «Religió, llengua, cultura a Catalunya». Des del passat 22 d'octubre fins al 31 de gener de 2010 romandrà oberta aquesta exposició al Palau Robert de Barcelona, patrocinada per la Direcció General d'Afers Religiosos de la

Generalitat. El seu objectiu és «reconèixer l'aportació de les religions que, al llarg del temps, a partir de la romanització i fins al moment actual, han contribuït a la construcció i,

quan ha calgut, a la reconstrucció nacional de Catalunya». L'exposició es presenta en cinc àmbits: el primer i el segon són d'introducció general i de presentació del fet religiós a Catalunya; en el tercer destaquen els llibres simbòlics, els llibres rituals i teològics i diverses intervencions concretes en la defensa del català com a llengua religiosa; en el quart àmbit es mostren les interrelacions entre les confessions religioses i la seva presència en la religiositat popular i es fa referència també a la música religiosa; en el cinquè àmbit es tanca l'exposició amb la presentació d'aspectes molt arrelats de la religiositat popular, com són els exvots i els goigs.

CATEDRAL

Misses dominicals d'Advent. A partir del proper diumenge dia 28 de novembre, primer d'Advent, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 19 h a la Catedral de Sant Llorenç, durant tot aquest temps litúrgic.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: la transmisión de la fe (7)

Tenemos que transmitir la fe amando, porque Dios es el Amor y la Verdad. Aquí, más que en otro lugar manda la ley de la coherencia entre lo que decimos y la manera de decirlo. Y no sólo por la eficacia que la coherencia da a este anuncio bajo el punto de vista testimonial, sino por la exigencia del mismo mensaje.

A veces se ha explicado la coherencia entre lo que anunciamos cuando evangelizamos y la forma en que lo hacemos, diciendo, por ejemplo, que «a nadie se le acude regalar una perla preciosa, envuelta en papel de diario» o «ponerle un marco de plástico lustroso a un cuadro de Velázquez» o «hacer la bandera del país con trapos sucios de hacer la limpieza»... Cada cosa pide el reconocimiento de su dignidad. Pero estos ejemplos no nos sirven demasiado para entender como tenemos que transmitir la fe. La perla, la pintura o la bandera, puede ser merecen una dignificación del género propio, o sea, de acuerdo con el tipo de cosas que son. Pero a la hora de elegir la manera de transmitir la fe, ¿qué puede dignificar el anuncio del Dios Amor y Verdad? No se trata de «hacer amable» lo que de por sí ya lo es... El amor que tiene que acompañar la transmisión de la fe tiene su rostro peculiar.

Jesús lo dejó bien claro a los Doce:

«No toméis nada para el camino: ni bastón, ni zurrón, ni pan, ni dinero, y no os llevéis dos vestidos. Cuando entréis en una casa, quedaos allí hasta que dejéis aquel lugar. Y si no os acogen, salid de aquella población y sacudíos el polvo del calzado como acusación contra ellos.» (Lc 9,1-5)

De estas palabras los evangelizadores, ansiosos de encontrar la manera más adecuada para transmitir la fe en Dios Amor y Verdad, sacamos, al menos, cuatro grandes consecuencias:

- El Dios Amor y Verdad no quiere ser anunciado con la seguridad que dan los recursos y la riqueza, sino con pobreza y abandono.
- Asimismo, no quiere que el apóstol elija la casa según su afecto o su comodidad, sino que acepte el lugar, sea bueno o malo.
- Por el mismo motivo quiere ser propuesto y anunciado, no impuesto, de manera que el mensaje pueda ser rechazado.
- De todas formas, el peso, el valor y la autoridad del anuncio es tal, que quién lo rechaza se cierra al Amor y a la Verdad.

Así pues, no deja de sorprendernos que el rostro y la figura del amor que tenemos que practicar para transmitir la fe es talmente la pobreza. La pobreza es el envoltorio, el marco, el material y el lenguaje del amor. La pobreza en tanto que desprendimiento de bienes que dan seguridad; pobreza de quién acepta la casa o las circunstancias que le toca vivir; pobreza de quién no usa la coacción y el poder para convencer; pobreza que permite retirarse, dejando que la luz del mensaje ponga en evidencia las tinieblas de quién se cierra al Amor y la Verdad (como diría san Juan: cf. Jn 3,18-19).

Todo tiene su lógica. Este vestido, estas maneras de amar en pobreza, serían las que eligió el mismo Dios, cuando decidió comunicarse con nosotros. Aún más: no sólo eligió formas de pobreza, sino que Él mismo se hizo pobre. ¿Cómo podemos dudar del camino para transmitir la fe?

Pronto empezamos el Adviento y la Navidad. Lo veremos aún más claro y celebraremos con gozo que el amor de Dios tenga este rostro.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat